

PAUL VAN LOON

**WEERWOLF
RAKET**

Tekeningen Hugo van Look

Leopold / Amsterdam

1. OPERA

Dolfje rent de trap af.

Zijn witte weerwolfhaar kriebelt op zijn kop.

Zijn handen zijn klauwen.

Hoera, het is weer volle maan, denkt Dolfje.

Grommend rent hij de kamer in.

‘Wrow!’

Daar zijn pa en ma en Timmie.

Pa glimlacht naar Dolfje.

Hij spreidt zijn armen en zingt met luide stem:

‘Buiten schijnt de volle maan.

Binnen gromt de weerwolf.

Kijk, daar komt hij rennend aan.

Onze eigen, lieve Dolf!

Flimmel, flammel, eh... flolf.’

‘O o,’ zegt ma.

‘Pa heeft weer een dichtbui, geloof ik.

Niet zijn sterkste kant...’

Ze knipoogt en trekt pa’s stropdas recht.

Allebei hebben ze hun beste kleren aan.
‘Wrow, waar gaan jullie naartoe?’ gromt
Dolfje.

Ma aait zachtjes over zijn harige kop.

‘Wij gaan naar het theater, Dolfje.

Samen naar de opera.

Een Midzomernacht Droom.

Zo heet hij.’

Dolfje krabt op zijn kop.

‘Wat is een opera, ma?’

Ma denkt even na.

‘Dat is een soort musical, maar dan deftig.

Het gaat over een verliefde ezel en een
elfenkoning en nog veel meer.’

Pa knikt.

‘Jazeker!

Luidkeels zingen in een mooie grote zaal.

Verkleeden!

Fijne kostuums.

Dat zou ik ook wel willen.

Dat is zo heerlijk anders.

En ik ben dol op *anders!*’

‘Pff, opera lijkt mij saai,’ zegt Timmie.

Hij ligt op de bank met een boek.

‘Als het nou over weerwolven ging.
Of over voetballen...’
‘Ha, een *weerwolfvoetbalopera*,’ roept pa.
‘Dat zou leuk zijn.
Dat is pas anders!’
Ma trekt aan zijn jasje.
‘Kom schat, we moeten gaan.
Anders beginnen ze zonder ons.’
Ze lopen naar de deur.
‘Ik ga ook weg,’ zegt Dolfje.
‘Naar het Weerwolvenbos met Noura.’
Even aarzelt Dolfje.
‘Vind je het niet erg om alleen thuis te zijn,
Timmie?’
Timmie schudt zijn hoofd.
‘Helemaal niet, Dolfje.
Ik heb een spannend boek.’
Hij knipoogt.
‘Over weerwolven...’

2. BALLON

‘**W**row, kijk Noura!

De maan vliegt!

Vlug, kom mee!’

Verbaasd kijkt Noura omhoog.

Daar zeilt de maan hoog door de lucht.

‘Wat gek, Dolfje.

Net of de wind de maan vooruit blaast!

Het lijkt wel een grote, gele ballon.’

Snel rennen ze achter de maan aan.

Hij zweeft over de daken.

Over de bomen.

Dolfje en Noura rennen met hun neuzen omhoog.

‘Kijk, hij gaat naar het Weerwolvenbos!’ roept Dolfje.

‘Kom op, Noura!’

In de verte zakt de maan achter de bomen.

Even later zijn Dolfje en Noura al in het Weerwolvenbos.

Ze lopen tussen de bomen door.

Daar staat iemand.
Grote, harige kop.
Spitse oren.
Tuinbroek vol scheuren en spelden.
Hij houdt een touw vast.
Het verdwijnt hoog tussen de bomen.
'Leo!' roept Dolfje.
Hij rent naar zijn grote weerwolfneef.
Leo kijkt opzij en grijnst blij.
'Ha, neefwolfje Dolfje en
Nouralie.
Kijkt eens wat
Leo heeftst.'

Hij trekt het touw omhoog.
Steeds verder.
Een grote gele ballon komt naar beneden.
'Leuk, hè!
Leo heeftst maan gespeeld.
Met zijn eigen fijne ballon.'
Leo pakt de ballon en geeft hem een kusje.
Even kijken Dolfje en Noura elkaar verbaasd
aan.
Allebei moeten ze lachen.
'Ha, die Leo,' gromt Dolfje.
'Je hebt ons mooi voor de gek gehouden.
Wij dachten dat de maan echt door de lucht
vloog!
Maar jij rende daar met die ballon aan een
touw!'
Leo schudt zijn weerwolvenkop.
'Ts, ts, neefwolfje Dolfje toch!
De maan kantst niet vliegeren.
Dat weetst elke domoor, net als Leo!
Daarom heeftst Leo zijn eigen mooie maan
gemaakt.
Van deze lieve leuke ballon.'
Trots klapt hij in zijn klauwen.

Het touwtje schiet uit zijn harige vingers.
De ballon zweeft omhoog tussen de bomen.
'Oh, nee!' roept Leo.